

brutal Arbejdsgiver tvinges til at faa deres Løn reduceret med en Fjerdedel og tvinges til at opgive den Ret, som de have ifølge Grundloven. Det er paa disse Folks Vegne, at dette Forslag er stillet, man ønsker, at den personlige Frihed, som ellers tilkommer enhver Borger i dette Land, ogsaa maa blive ydet disse Folk. Deres Organisation er nu knust, de kunne ikke ved egen Magt gennemføre det, de ønske, derfor føres Sagen frem for Lovgivningsmagten, og hvis det var andet end en buldrende Frase, som det ærede Medlem i Lørdags udtalte, vil jeg haabe, at han nu i Gerningen efter sine store Ord viser, at han virkelig vil være med til at beskytte den personlige Frihed. Hvis dette Forslag bliver vedtaget, da er det en Henstilling til Regeringen. Hvorvidt Regeringen er i Stand til at have Magt og Midler til at gennemføre det, er noget, som vi her i Folketinget ikke kunne afgøre, men hvis en saadan Henstilling bliver givet Regeringen, er det min Overbevisning, at Ministeren af bedste Evne vil søge at værne disse Folks Rettigheder.

Jens Busk: Jeg skal begynde med en lille Bemærkning til den højtærede Minister, idet jeg vil takke ham for hans Udtalelser angaaende de kongelige Kommissarier. Ministeren har allerede vist, at han vil tage Hensyn til os her, men han er jo ogsaa selv et gammelt Medlem af Finansudvalget, saa han ved, hvordan Stemningen er derinde. Ministeren har vist os det Hensyn, at han ikke har ansat nogen ny Kommissarius ovre ved Banerne i Horsenseggen og overhovedet ved de Baner, som Kammerherre Rosenørn var Kommissarius for; Ministeren har ladet Sagen staa aaben indtil videre. Jeg haaber, det skal lykkes ved fortsat Forhandling, maaske ved Jernbaneorganisationsloven, at komme til Overenskomst og blive enige om, hvorvidt vi baade kunne spare Penge og ogsaa gøre noget til Gavn for vedkommende Baner.

Saa skal jeg vende mig med nogle Ord til det ærede Medlem (Klausen), som nu talte sidst. Jeg kan forstaa, at det ikke er lykkedes mig i Lørdags at tale saaledes, at det ærede Medlem har for-

staaet mig. Det ærede Medlem begyndte med at udnævne sig selv til en Fredens Engel, der talte saa mageløs sagtmodigt og fredelig, og mente, at der ikke var nogen som helst Grund for mig til at protestere. Hvad var det nu jeg sagde? Hvad var Pointen i min Tale i Lørdags? Pointen var den, at jeg sagde: Naar Flertallet ikke har kunnet være med til at tiltræde dette Forslag, saa er det ikke, fordi vi have villet tage Parti til den ene eller den anden Side. Nej, Grunden har været den, at naar vi skulle have dette Spørgsmaal op, har det mange Sider, og det ærede Medlem har jo til Overflod i Dag i sin Tale tydelig og klart vist, at den Sag vilde blive uhyre stor, dersom den skulde tages op. Saa sagde jeg for mit Vedkommende, — og jeg troede, at jeg talte paa Finansudvalgsflertallets Vegne, og jeg har da heller ikke hørt nogen modsige det — at, naar Flertallet ikke har villet gaa med til det, var det, fordi vi mente, at Spørgsmaalet i saa Fald skulde tages op fra alle Sider, og det var Tidspunktet og Stedet ikke til. Det var det hele, jeg sagde.

Saa nævnede jeg et Tilfælde fra Randers, og det har det ærede Medlem jo maattet lade staa. Jeg gik ikke ud paa med et eneste Ord at forsvare den Mand, jeg kender ikke noget til ham, men det, jeg protesterede imod, var dette, at der viste sig en saadan Tyranni fra Socialdemokratiets Side, at de kom og sagde til Mesteren: Du har at afskedige din Svend, og det øjeblikkelig. Det har det ærede Medlem aldrig prøvet paa at modsige. Saa sagde Mesteren: Det vil jeg ogsaa godt. Men maa han dog ikke faa Lov til at gøre det Stykke Arbejde færdigt, som han staaer med? Nej, han skulde øjeblikkelig væk! Det er den Slags Frihed, jeg protesterer imod.

Og hvad det ærede Medlems Tale angaar, kan jeg ikke være enig med ham uden i et eneste Punkt, det var, da han sagde, at jeg var den bedste Frihedsmand inden for Venstrepartet. Det har han Ret i, og naar jeg nu ogsaa har Socialdemokraternes Attest for det, saa ved jeg ikke, hvad jeg skulde mangle af Attester i det Stykke. Saa skal jeg vende mig til det ærede Medlem med mere reelle Grunde. Naar vi forhandle denne Sag her, og vi,